KARİKATÜR

— Partiler çoğaldı.

— Evet, üç oldu.

— Hangi üç canım yedinci (kokteyl parti) ye geçen gün gitmiştik!..

SAKIN HA!

Ayın parlak ışıkları suya vurmuştu. çok güzel bir geceydi. Ilık bir rüzgâr esiyordu. Eski bir çınarın dibine oturmuşlardı. Erkek birdenbire kızın ellerini tuttu:

— Seni seviyorum Selmacığım! dedi. Seni bütün kalbimle seviyorum. Sen benim hayatımsın! Sen benim her şeyimsin!.

Kız kendini biraz geri çekti:

— O kadar ansız itiraf ettin ki Cemal!. dedi.

Cemal tekrar kıza yaklaştı:

— Benimle evlenmek istersin değil mi?!.. Yahut istersen önce annenle konuşayım!.

Selma, birdenbire Cemalin boynuna atıldı:

— Sakın ha!.. Annem tehlikeli bir kadındır, onunla konuşmanı istemem!

MUTLAKA!

Akşam üstü arkadaşının yazıhanesine uğramıştı. Mehmedi bir arkadaşına mektup yazarken buldu. Mehmet:

— Şu mektubu bitirinceye kadar otur rica ederim! dedi. Sen yabancı değilsin... Kahve, sigara?

Sigara yakıldı, kahve ısmarlandı. Mehmet de mektubuna devam etti. Yazısını bitirdikten sonra zarfa koydu. Adresini yazdı. Köşesine de kırmızı kalemle (Hususîdir.) diye bir kayıt koydu...

Arkadaşı sordu:

— Resmî bir adrese göndermediğin halde zarfa niçin (Hususîdir) diye yazdın?.

Mehmet kurnaz kurnaz güldü:

— Karısının mektubu mutlaka okumasını istiyorum da onun için!

İŞİN PİYASASI

Delikanlı genç kızı öptü, sonra birden doğrularak:

— Eyvah! dedi. Küçük kardeşin öpüştüğümüzü gördü. Acaba ne versem de babana söylemese?!

Kız gayet tabiî bir tavırla cevap verdi:

— Herkesten yirmi beş kuruş alır. Sen ne verirsen ver!.

SEBEP

Kadın, kocasına nazlandı:

— Sen eskiden bana "meleğim!„ diye seslenirdin, artık böyle söylemez oldun. Neden?

Bay gayet ciddî, cevap verdi:

— Artık uçup gitmen tehlikesi kalmadı da ondan!.

ÖLÇÜ

Anlaşılmayan bir hastalığı vardı. Derdine deva aramak için İstanbula gelmişti. Bir sürü hekim tavsiye ettiler. Hiç birine karar veremedi. Tanıdıklarından biri onun bu kararsızlığını görünce:

— Sen beni dinle!. dedi. Doktor Canverene git.

— Nasıl iyi bir doktor mudur?

— Ne diyorsun yahu!.. Dört tane apartımanı var!.

— Ölünceye kadar sizi takip etmek isterim....

— Mübalâğa sevmem, sevginizi ispat etmek istiyorsanız terziye kadar gelebilirsiniz.

Akıl Hocası

Ankarada K. K. :

"Siz de benim gibi vefasız bir güzele âşık olup da deli, divaneye dönerseniz ne yaparsınız, sorarım?„

CEVAP :

Hiç istifimi bozmam. Deli, divaneye ne yapılacağını mütehassıslar bildiği için ben çubuğumu yakar, keyfime bakarım.

★

Bursada S. İ. :

"Binin yarısı beş yüz, o da bende yok...„

CEVAP :

Bende de yok... Doğrusu ikimiz de bahtiyarız: Kimseye borç veremiyeceğimiz için kimse ile kötü kişi olmamız kabil değil.

★

Bayezitte K. T. :

"1. En güzel mısraların altında imzasını gördüğümüz Lâedrinin hayatına dair nerede malûmat bulabiliriz?

2. Şuur başlayınca şiir susar demişler... Acaba şiir devrinde miyiz, şuur mu?„

CEVAP :

1. İbnülemin Mahmut Kemal üstadımıza sorarsanız ağzınızın payını alırsınız!

2. Seçim devrinde olduğumuz için ne şiirden, ne şuurdan hayır bekleyiniz!.

★

Floryada T. H. :

"Plâja her gün gele gide vücudum yanıyordu, şimdi ruhum tutuşmaya başladı... Büsbütün kül olmamak için ne yapmalıyım?„

CEVAP :

Ya para cüzdanınızı, yahut cüzdandaki paraları evde bırakın. Ruhunuzu tutuşturan ateş, petrolsuz lâmba gibi, kendiliğinden söner; yine güneşle baş başa kalırsınız!

★

Fatihte S. B. :

"Pazar günü rahat bir vapur gezintisi yapmak imkânı yok mu?„

CEVAP :

Vardır: Akşam üstü Adaya gider, ertesi sabah dönersiniz!

★

Kayseride C. N. :

"Hangi fırkaya rey verdiniz?„

CEVAP :

Talihim yoktur, oyunda hangi kâğıda gidersem kaybeder... Bu seçimde de kimseye fenalığım dokunmasın diye oyumu kendime sakladım... Kazanandan, kaybedenden zerre kadar mesul değilim.

★

İstanbulda Y. M. :

"Kaysının, şeftalinin kilosu 100, 150... İnsan bunları nasıl alır da rahat rahat yer?„

CEVAP :

Bir gün lokantaya gidip de çiftini 100, 150 ye yerseniz ondan sonra dışarıdaki fiyatı bedava bulursunuz! Akıl Hocası

No. 552, CİLT: 22, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 25 TEMMUZ 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Bulgar — Egeye gitmek için acaba hangi yoldan geçilir?
Yunan — Buradan geçilir.

SEÇİMDEN SONRA AKILLI BEZİRGÂN :
— Eskiler alıyorum, eski partiler, eski adaylar, eski muhalif gazeteler alıyorum!..

Ankaraya Mektup

YENİ MANZARALAR:

Son günlerin manzarasını bilmem nasıl buluyorsunuz? Muhalif partiler büyük bir şiddet ve gayret içindeler. Afişler, nutuklar, yer yer hareketler... Zahir bunlar demokrasi icaplarıymış...

Ben politikaya karışmak istemem. Yalnız bu manzara bana 1908 Meşrutiyetinin ilk zamanlarını hatırlattı da o günlerden aklımda kalanları takip edeyim dedim.

O zaman işe en evvel matbuat önayak olmuştu. Eskidenberi çıkmakta olan gazetelerde birdenbire ağızlar değişti. Sonra nasıl oldu? birdenbire adetleri çoğalıverdi...

İstibdatta mizah gazetesi intişarına müsaade edilmezdi. Hürriyet ilân edilince, eski hıncı almak için olacak, sürüsüne bereket her taraf bunlarla doldu. Zıpır'lar, Elüfürük'ler, Hayal'ler, Pişekâr'lar... Arar mısınız? Doldu taştı...

Hürriyeti; aklına geleni yapmak diye anlayanlar yazdılar, çizdiler, bağırdılar.

Kokartlar takıldı, Enverli, Niyazili bayraklar asıldı, kalpaklar giyildi, meydanlar hatiplerle doldu, sürgünden gelenler karşılandı, geceleri tabancalar atıldı... Her şey, her şey oldu...

Nihayet muhalif partiler teşekkül etmeğe başladı. Gürültüler, patırtılar birbirini takip etti. Keyifler kaçtı, hele birbirini takip eden harpler hepimizi üzdü...

Hiç unutmam, Balkan harbini sokaklarda nümayişler yapan halk istemişti. Ve yine hiç unutmam ki, o zaman on beşle yirmi yaş arasında bir delikanlı olan ben de bu nümayişçiler arasında idim. Kendimi, pek fena netice veren bu harbin mesulleri arasında adderek aklıma her gelişte hâlâ üzülürüm...

Bence muhalefet lâzım. Fakat bunu halkı tahrik etmeden yapmak ve bir taraftan da halkın olgunlaşmasına çalışmak lâzımdır.

Fena neşriyat o hali buldu ki herkes artık şikâyet edecek bir şey arıyor. Gazetelerde okuyoruz; içki satışının tahdidinden şikâyet var, çorabın ucuzluğundan, ayakkabı fiyatlarının düşüklüğünden memnun olmayanlar var... Şikâyet var, şikâyet var; mânalı var, mânasız var...

NE İNEKMİŞ YAHU :

Geçen gün bir gazetede okudum; Hasan Saka Trabzonda halkla konuşurken bir köylü:

— Bizim karı ineğimize her gün üç övün bal yedirir, fakat iki defa sağar. Siz bir defa bal yedirmediniz, hep sağıyorsunuz!

Demiş. İnsaf yahu, bu saçma söylenir mi, söylenirse yazılır mı?

Bir defa inek bal yemez; fakat yediğini farzedelim. Mübarek bir yerse en aşağı bir kilo yer. Üç övünde üç kilo eder; ikişer liradan hesap etsek altı lira tutar. Alacağı süt nihayet üç kilodur; kilosu iki liraya gelir... Nasrettin Hocanın dediği gibi dostlar alış verişte görsünler.

Böyle şey olur mu? Yine olduğunu farzedelim. Demek ki köylümüz ineğine bile bal yedirecek kadar varlıklı imiş; daha ne isteriz?..

Hadi hayırlısı... Bal yiyen inek hikâyesi de bu devrin meşhur hikâyesi olarak tarihe geçsin bakalım...

Zaparta

ANLAMAYACAK NE VAR?

Harp zenginin oğlu bir kaç yumurcakla beraber sigara içiyordu. Hepsi de dokuz, on yaşları arasında idi. Zengin çocuğu, en pahalı sigaralardan birini almıştı. Arkadaşları onun sigara paketine hayran hayran bakıyorlardı. Beriki büyük bir gururla sigarasını yakarken arkadaşlarından biri sordu:

— Ahmet be, senin sigaranın bir ucu neden yaldızlı?

Harp zenginin oğlu alay etti:

— Çok budala şeysin!. Ulan hiç bir şeyden haberin yok!. Anlamadın mı? Yakılacak ucunu işaret etmişler!..

* * *

O BİR ŞEY DEĞİL!

Daha kazananlar belli olmamıştı. Adaylardan birine bir arkadaşı sordu:

— Milletvekili olursan ne yapacaksın?.

Öteki acı acı başını salladı:

— O bir şey değil!. Asıl olamazsam ne yapacağım?!.

— Çıkınca ne iş yaparız dersin ağabey?..
— Sorduğun şeye bak, partiler nelik duruyor!..

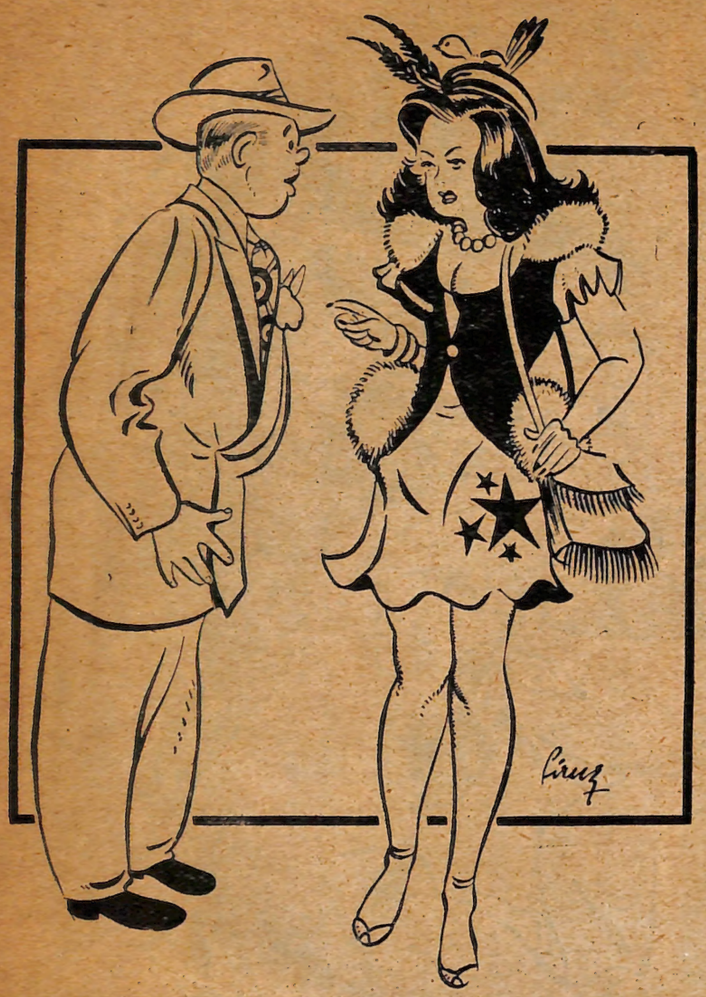

— Bu gülünç kravatı değiştirmezsen seninle sokağa çıkmam! Elâleme kepaze olmağa vaktim yok!.

— Paralı olduğumu nasıl keşfettin?
— Memur olmadığınızı söylediniz de...

Çamdeviren

SEÇİMDEN SONRA..

Okununca listeler, Milli Piyango vârî
Kimi piyade kaldı, kimi telli süvari!

Baştakiler şeyh olup baş sedire kuruldu,
Sondakiler eşikte birer Derviş Çınârî.

Karışırken seçime yüzde elli İstanbul,
Var olsun, oy veriyor yüzde yüz bir Hakâri!

Kazanan, kazanmayan belli oldu, çok şükür,
Şimdengerü tükense kavga, gürültü bâri.

Fırkacılık sirayet etti ki öyle halka
Olmamıştır bir yerde bu kadar nezle sâri.

Kimisi Halkçıyım der, kimisi Demokratım,
Ne programlıdırlar, ne programdan âri!

Öyle sağım soluma döndü ki velveleden,
Bilmem, hangi resule olacağım havâri?

Ben şaşarken el aştı Kaf dağının ardına,
Arkasından bakarak ağlayım zâri zâri!

Çamdeviren, seçilsin, seçilmesin, er kişi
Hizmet emirberidir halka leyli, nihâri.

Çamdeviren

NE ZOR!

Âşık, sevgilisine:

— Sizi ellerimle soymak, kucaklamak, size sahip olmak istiyorum! dedi. Bunun için her fedakârlığı yapmağa hazırım!.

Kadın gülümsedi:

— Uzun boylu fedakârlığa lüzum yok!. Soymağa hak kazanmak için önce tepeden tırnağa kadar giydirmeniz lâzım. O kadar!.

EYVALLAH!

Neyzen Tevfik Ankara caddesinden geçiyordu. Yeni Postaneye sapan köşede sevenlerinden birine rastladı. Ayak üzeri bir iki kelime konuştular. Ahbabı Neyzene :

— Gel baba, dedi, İzmirliden birer şerbet içelim:..

Üstat baş kesti:

— Eyvallah!. Şerbet de içeriz!

KAZA!

Sekiz, on yaşlarında kadar bir çocuk, annesile beraber caddeden geçiyorlardı. Çocuk durdu, annesi hızla kolunu çekti.

— Yürüsene oğlum... Akşam oldu, eve geç kalacağız.

— Bak anne, herkes toplanmış, tramvay kazası var... Biz de bakalım.

— Durmaya hacet yok. Eve gidinceye kadar bir iki tanesine daha rastlarız.

DAVA SEBEBİ

Uzun boylu, genç, yakışıklı bir adamı mahkemeye vermişlerdi. Yargıç:

— Sen telgrafhanede çalışan bu bayana gitmiş, telgraf çekmek istediğini söylemişsin! dedi. Sonra da eline "Seni seviyorum. Senin için çıldırıyorum. Benim karım olacaksın!„ yazılı bir kâğıt tutuşturmussun!. Şimdi bayan hakaret davası açıyor. Ne diyeceksin?.

Delikanlı omuz silkti:

— Ne diyeceğim? Hiç!. Ben bunları ona değil, gönderilecek kimseye yazdım! Onun vazifesi telgrafı çekmektir.

Yargıç kıza döndü:

— Ne dersin kızım?. Bu sözleri sana yazmamış!.

Kız ağlamağa başladı:

— Ben de onun için dava ediyorum ya... Eskiden bana yazardı!..

İKİ EVLİ

O sene kış fazla olmuştu. Belediye fukaralardan bekâr olanlara beş, evli olanlara onar kilo kömür veriyordu.

Dağıtma memurunun yanına sokularak:

— Bana yirmi kilo vereceksiniz! dedi.

Memur hayretle sordu:

— Niçin?!.

— Ben iki evliyim de ondan!

EVLEN

Yeni şair, arkadaşına, sevgilisini tarif ediyordu:

— Kâğıt gibi beyaz, gergin bir yüzü var... Gözleri inadına simsiyah... Sanki bir mürekkep. Burnu bir kalem gibi ince, uzun, düz... Sonra ağzı, ne diyeyim?. Eskilerin tabiri veçhile tıpkı hokka...

Arkadaşı şairin sözünü kesti:

— Bir dakika beklemeden bu kızla evlenmeye bak.

— Niçin bu acele?

— Yazı masası gibi bir kız bulmuşsun da daha duruyorsun... Kahve köşelerinde ilham avlamaktan kurtulursun, fena mı?

Kadın denen zayıf mahlûk!

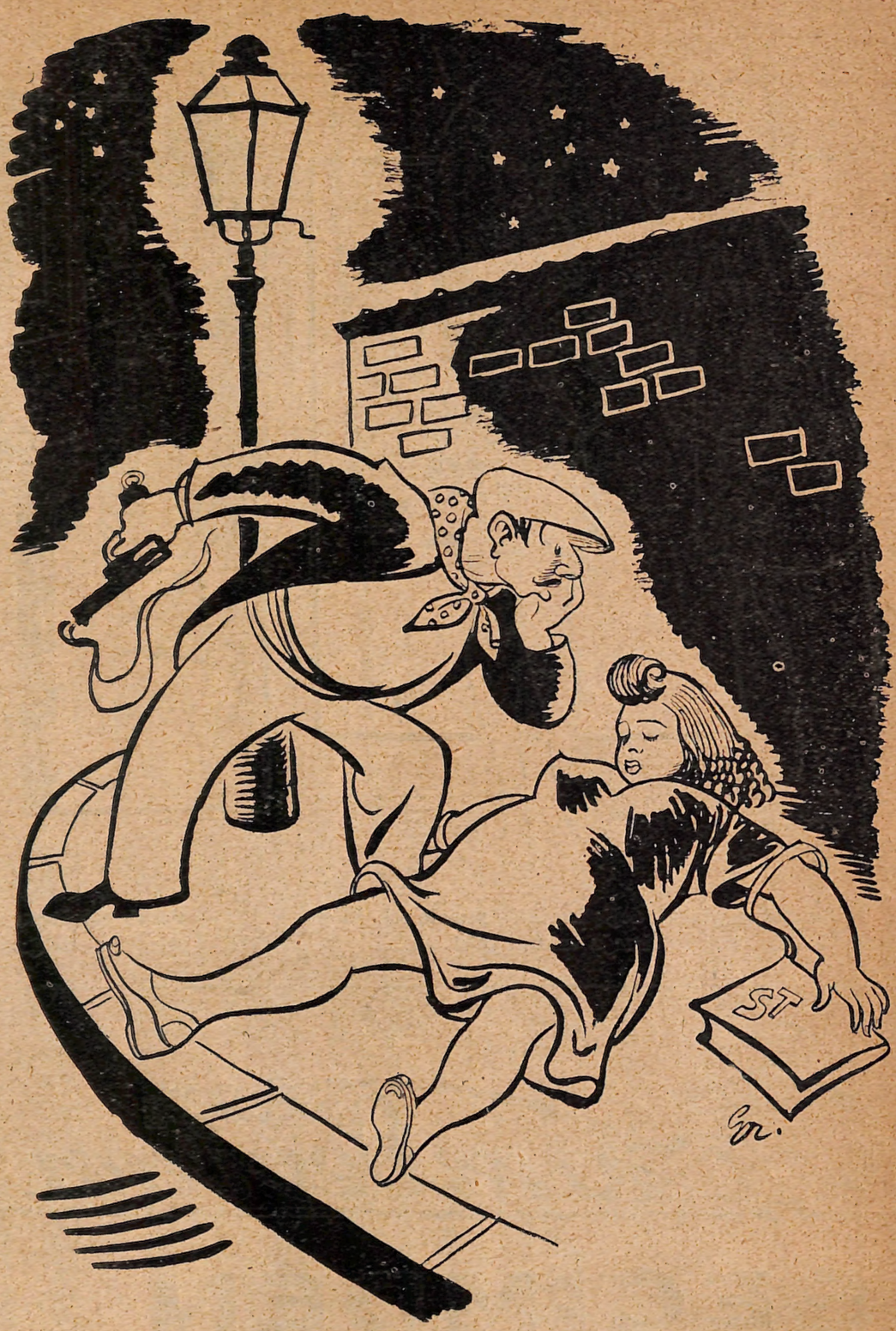

KADIN YÜZÜNDEN CİNAYETLER ÇOĞALDI

— Gazetelerden —

— Tu Allah cezanı versin. Karıyı bizimkine benzettim be!..

DAKİKA MI, SAAT Mİ?

Evinin penceresinden trenin gelişi görünürdü. O da treni görmeden evden çıkmazdı. O sabah da kahvaltısını etti. Giyindi, pencerenin önüne oturdu. Biraz sonra trenin düdüğü duyuldu. Karşıki virajdan lokomotif yıldırım gibi döndü, istasyona yaklaştı. O da hemen çantasını alıp evden fırladı.

Tren bu sefer nasıl olup da istasyona bu kadar çabuk gelmişti?. Adımlarını sıklaştırdı. Biraz sonra koşmağa başladı. Eyvah, tren kalkıyordu!. Kalktı. Biraz daha koştu. Yetişemedi; lokomotif hızlanmıştı.

Hava çok sıcaktı. İstasyon yanıyordu. Arkasındaki ceket bir ateşten gömlek olmuştu. Şimdi burada boş yere beklemek!.

Derken karşıdan bir ahbap göründü:

— Hayrola dostum. Yoksa treni mi kaçırdın?

— Öyle oldu. Her günkü gibi pencereden görüp evden çıktım. Ne oldu bilmem ki!. Yarım dakika için kaçtı.

Arkadaşı güldü:

— Yarım dakika için değil, yarım saat için de! İkinci trene yarım saat var!.

CESARET MESELESİ!

— Haberin var mı? Bir delikanlı, on günlük karısını, tabanca ile öldürmüş.

— Yazık, çok yazık.

— Değil mi?

— Ne demezsin. Evleneli on yıl olduğu halde ben böyle bir cesaret gösteremiyorum!.

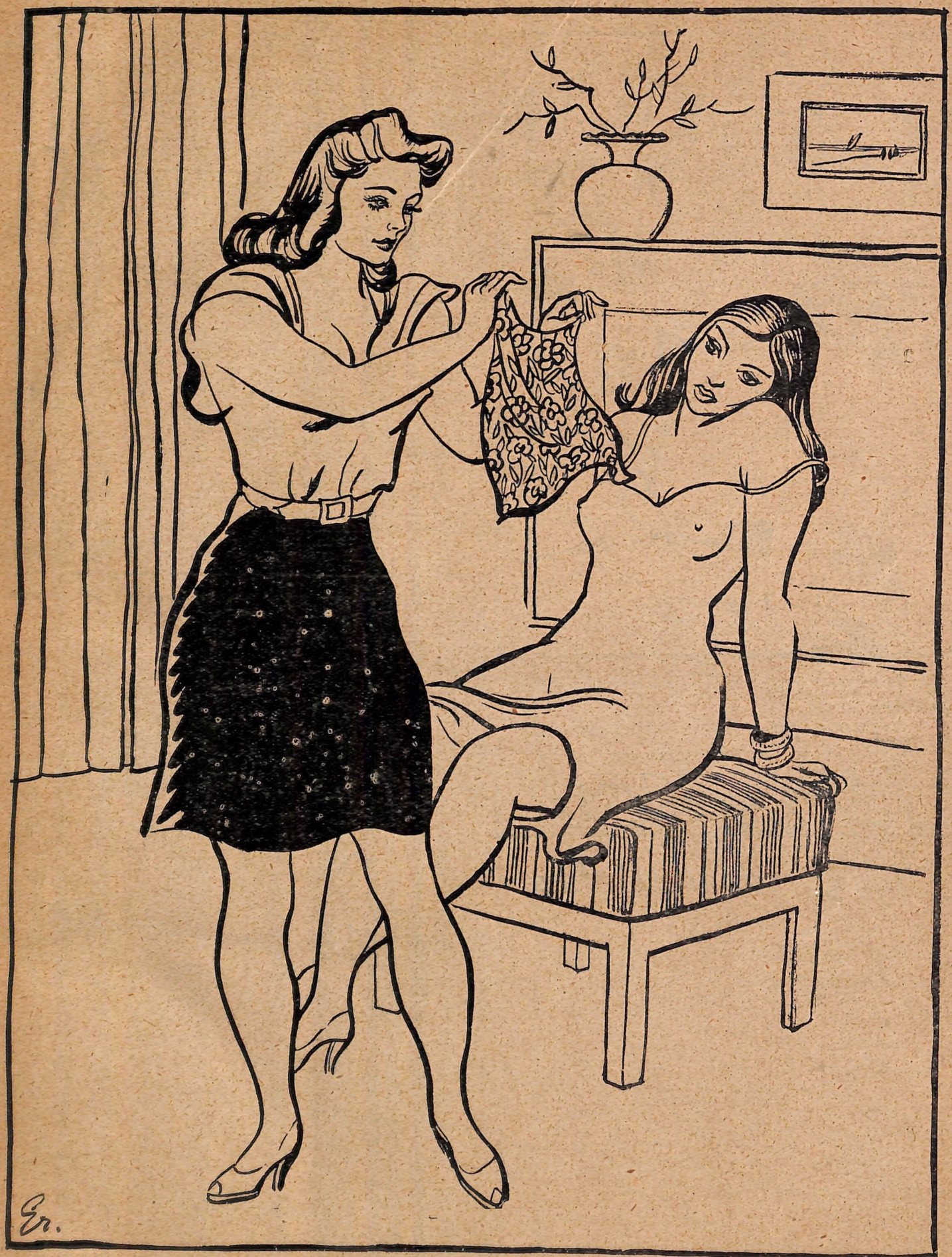

— Ne dersin, şu parçadan kendime bir mayo mu dikeyim, yoksa öylece başıma mı bağlayayım?..

— Senin için her gün on, on beş kişi ile konuşuyor diyorlar, doğru mu?..

— Doğru ama ne çıkar seçim için rey topluyordum!..

HİKÂYE

Beyaz tuvaletli kız

Yazan: ÇALAPALA

Caz, yeniden çalmağa başlarken yerinden kalktı. Tuvaletinin okşarcasına yerlere sürünen eteklerini hafifçe kaldırıp hızla yürüyerek bahçeye çıktı.

Oh!. Burası daha serindi. Dallar arasından yaprak yaprak ay ışığı dökülüyordu. Deniz, kırılmış bir ayna gibi duruyordu. Cazın gürültüsü ağustos böceklerini susturuyordu. Fakat onun, bahçenin kum serpili yollarında çıkardığı ayak seslerini boğamadı. Denize bakan alçak duvarın yanına kadar geldi. Başını oradaki akasyanın gövdesine dayadı. Derin bir nefes aldı.

Rüzgâr saçlarını tarıyor, beyaz tuvaletinin açık göğsünden koltuk altlarına doğru el uzatıyordu. Gözlerini kapadı, kendini dinledi.

Ne talihsiz kızdı!

Şuraya geleli daha bir kere dans etmemişti. Halbuki o, bu düğün için yeni bir tuvalet diktirmişti. Günlerce hayaller kurmuş, üzülmüş, dertlenmişti. Bin bir tereddütten sonra Nebile ile bir örnek tuvalet yapmağa karar vermişti.

Başka bir biçim beğenememişti ki!. Nebile de seçtiği biçimi değiştirmek istemiyordu. Zaten kumaşları ayni idi. Kardeşini kıskanıyor görünmemek için buna razı olmak zorunda kalmıştı.

Nebileyi kıskanıyor muydu?

Gözlerini açtı. Yalnızlığını gördü. Tekrar gözlerini yumdu ve itiraf etti:

— Evet!..

Nebile ondan dört yaş küçüktü. Demek ki yirmi üç yaşında!. O beyaz, Nebile esmerdi. Nebile kara, kuru bir kızdı. Kendi vücudu onunkinden çok güzeldi. Fakat kardeşi gibi açılıp saçılamaz, fildişinden derisini herkese gösteremezdi ki!.

Onda Nebileden eksik olan ne idi?. Erkekler niçin kız kardeşinin peşinden koşuyorlar da ona yan bile bakmıyorlardı?. Giyinip kuşandıkları niçin ona Nebile kadar yakışmıyordu acaba? Kör olası terziler mi onu bu hale sokuyorlardı? Yoksa onda bir kusur mu vardı?.

İşte, caz başlayalı daha bir kere onu dansa kaldıran olmamıştı. Delikanlılar, Nebileyi yakalamak için, av köpekleri gibi, caz şefinin gözünün içine bakıyorlardı. Yakalayan yakalıyor, açıkta kalan hemen başka kızlara dönüyor, fakat kimse onun yanına sokulmuyordu. Hattâ zorda kalırım da dans ederim diye ondan yana bakmıyorlardı bile!.

Bunu gayet iyi farkediyor, farkedebildiği için de çok üzülüyor, kendi kendini yiyordu. Hafifmeşreplik elinden gelmezdi. Bunu yapmayacaktı. Fakat hafifmeşreplik etmeden de saadet hakkını almak kabil değil miydi?!.

Nebileye diş biliyordu. Bu kız küçüktenberi onun saadetini çalıyordu. Eskidenberi anası, babası, herkes Nebileyi çok severdi. Okulda, hayatta, her zaman, her yerde Nebile onun önüne geçmişti. İlk zamanlarda ablalık duyguları kardeşinin bu başarılarından ötürü onu sevindirmişti bile... Fakat erkekler karşısında onu sıfıra indiren sır, Nebiledeki "albeni,, nin kendisinde bulunmayışı, kızcağızı pek sinirlendiriyordu.

Ve düşünemiyordu ki onun bu yoksulluğu yalnız Nebile karşısında değil, bütün kızlar önünde vardır.

Birdenbire arkasında bir ses duydu. Bir ayak sesi, kumların üstünde yavaş yavaş kendisine doğru yaklaşan bir ayak sesi!. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Fakat başını döndürmeden yalnız dinlemekle kaldı. Birdenbire sesler kayboldu. Kendi kendine:

— Hayal!. diye söylendi. Benim arkamdan kim gelir?. Şimdiye kadar hangi erkeği arkamdan sürükleyebildim?. Galiba yavaş yavaş sinir basıyor.

Fakat, hayır! Hemen arkasında bir ayak sesi duydu. Dönecekti ama eğer bir hayalse çabucak kaybolmasın, yok olmasın diye dönmedi. Ayak sesleri tâ arkasına kadar sokuldu. Derken bir erkek sesi, rüzgârla uçuşan saçlarının arasından mırıldanan bir adam sesi duydu:

— Affedersiniz. Sizi rahatsız ediyorum!

Yüreği göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu. Dönsün muydu? Hayır, hayır!. Bu âhenkli erkek sesi, bu hayal adam kaybolmasındı.

— Akşamdanberi hep sizi gözlüyorum. Fakat ben pek cesaretsizim. Bir türlü yanınıza sokulamadım. Nihayet bahçeye çıktığınızı farkedince dayanamadım, arkanızdan geldim!.

Genç kız yaprak gibi titriyordu. Ayakta duramayacak halde idi. Bu hayal adam, ah bu hayal

— Akşam bir tüccara davetliyim...

— Doktor, yağlılara müsaade etti demek!..

adam!.. Bu rüyadan nasıl uyanacaktı?. Evet rüya!. Hakikat olmasına imkân var mıydı?.

Birdenbire sağ koluna, arkadan, ateş gibi yanan bir elin değdiğini farketti. Elektrik çarpmış gibi yerinden sıçradı. Rüya değildi! Ya kimdi?. Birdenbire dönemedi. Yüzüne bakamadı. Bir şey söylemek istedi. Fakat boğazından ses çıkmıyordu. Nefes alamıyordu.

Yalnız bir şey düşündü: Onu bir sokak kızı, hafifmeşrep bir kadın mı sanmışlardı? Onu birdenbire kolundan tutuvermeğe nasıl cesaret ediyorlardı?.

Bir adım öne fırladı. Duvarın dibine kadar geldi. Adamın elinden kurtulmuştu.

Fakat ayni ses, daha sıcak, daha ateşli, ve heyecanlı bir eda ile saçlarının arasından kulaklarına fısıldamağa devam etti:

— Kaçmayınız benden!. Ben zannettiğiniz gibi, öteki erkekler gibi değilim... Ne çapkın, ne de gel geç ruhlu bir adamım... Size namuslu bir erkeğe yakışan şekilde evlenme teklifi yapıyorum! Reddetmeyin beni!.

Titriyordu. Adam bu sefer onu arkadan, iki kolundan yakalamıştı. Ensesinde bir ateş-nefes dolaşıyordu:

— Yüzünüzü dönün!.. Sizi çoktanberi seven, uzaktan uzağa peşinizde dolaşan âşıkınızın yüzünü göreceksiniz.

Ve yanan avuçlarile onun buz kesilen kollarını sıkarak devam etti:

— Yalnız rica ederim, sakın birdenbire reddetmeyiniz beni!.. Önce düşününüz... Deneyiniz... Benim başka erkeklere benzemeyen bir adam olduğumu anlayacaksınız!.

Genç kız, artık kollarını kurtarmak ve ensesinde dolaşan dudaklardan silkinip kaçmak istemiyordu. Çünkü bu kollar onu bıraksa yere düşeceğini biliyordu. Demek onu da anlayan, seven bir insan varmış!. Tevekkeli saadet çok defa aramadığımız yerde karşımıza çıkar dememişler!..

Kendisini tutan kollar arasında yıkılırcasına döndü. Tanımadığı adamla yüz yüze geldiler.

Delikanlı, bir an, gözleri dışarı uğrayarak, onun yüzüne, şaşmış gibi, korkmuş gibi, delirmiş gibi baktı. Sonra kendini topladı. Nezaketle el uğuşturup saygı ile boyun büktü:

— Affedersiniz... Benzettim... sizi kardeşinize benzettim!..

Çalapala

Dişçi — Çarpıntınız geçmeden dişinizi çıkaramayacağım... Müşteri bayan — O halde yarın sabaha kadar muayenehanenizde misafirim demek!..

İHANET

Arkadaşım, gözleri büyümüş, yüzü morarmış bir halde odama düştü:

— Artık karımın ihaneti canıma tak dedi.

Yerimden fırladım:

— Deme!

— Ben her gün çalışıp çabalayım, avuç dolusu para getireyim de o gitsin ellere versin... Bu dayanılır şey mi?

— Vay alçak vay... Kime yediriyormuş?

— Kime değil, kimlere... Terziye, ayakkabıcıya, şapkacıya... Daha bilir miyim ben?

İNCE ELEMEK!

Tahsilini çoktan bitirmiş, iş güç sahibi olmuş, vazifesinde oldukça ilerlemişti. Artık evlenme zamanı idi. Tanıdıkları ikide bir ona kız buluyorlardı:

— Tam bir ev kadını... Öyle bir tatlı pişiriyor, öyle bir sofra hazırlıyor ki, deme gitsin... Aman çabuk davran, bu kısmeti kaçırma!.

— Lokantamdan pek şikâyetçi değilim. Aşçı başının pişirdiği yemekler bulduğunuz kızınkinden daha nefistir.

— Artık bu seferine diyeceğin olamaz... Üniversiteyi birincilikle bitirmiş, ilimde, fende değme erkeklere taş çıkarır... Akıllı, malûmatlı bir kız.

— Böyle kız alacağıma parama kıyar, günlük gazeteler kadar sayıları çok olan Ansiklopedilere abone olurum... Daha faydalı olur.

— Bakalım, şimdikine ne diyeceksin? Güzel mi güzel... İnci mi inci... Her gün yeni bir tuvalet değiştiriyor, her gün bir başka zarafete bürünüyor.

— Bence bir moda gazetesi, bir mağaza mankeni bu söylediğiniz kızdan daha iyidir.

— Şimdi bulduğumuz mükemmel bir Tunus gediği... Hem parası var, hem de tasarrufa âşık... Hesabını, kitabını bu kadar bilen bir kız, bu zamanda nadir bulunur.

— Böyle bir kız alacak olduktan sonra banka kumbaralarının suyu mu çıktı?

Hulâsa her birine ayrı bir kusur bularak yıllarını geçirdi. Ununu eleyip eleğini asacak yaşa geldikten sonra, artık, kendisi bir kıza talip olmak mecburiyetinde kaldı.

Bu işe tavassut etmesini rica ederek gönderdiği adam kendisine şu cevabı getirdi:

— Bizim kızımızın başı bacadan çıkmadı. Sokağa atılacak etimiz de yok. Hem ne acele ediyor. Biraz daha sabretsin de artık cennette evlensin!.

KAPALI AĞIZ

Kızını vermek için gözüne kestirdiği delikanlı hem zengin, hem güzel, hem de terbiyeliydi.

Muhtelif vesilelerle bir kaç kere onu evinde yemeğe davet etti. Her defasında kızına:

— Aman kızım, göreyim seni, diyordu. Misafir varken dilini tutmaya çalış. Hiç konuşma demiyorum. Çünkü bunu yapamazsın. Fakat mümkün olduğu kadar az söyle... Gerçi bir kaç saat sıkıntı çekeceksin ama, sonradan bütün ömrünce rahat edeceksin.

Fakat kız o kadar geveze idi ki, nihayet beş on dakika kendini idare edebiliyor, fakat ondan sonra bir kere ağzını açtı mı misafiri evden kaçırıncaya kadar çenesi kapanmıyor, susmak bilmiyordu.

Yine böyle, delikanlıyı evine yemeğe davet ettiği bir gece adamcağız maksadını açtı:

— Sizin ahlâkınızı çok takdir ediyorum, dedi, benim kızım da çok iyi çocuktur. Terbiyesine, ahlâkına fevkalâde itina ettik. son derece gözü kapalıdır...

Delikanlı sözü kesti:

— Keşke gözü kapalı olacağına biraz ağzı kapalı olaydı!

DOKTOR NEREDE?

Yeni evlenen bir çift, Karadenizde balayı seyahatine çıkmıştı. Evlilik hayatında gelecek heyecanlı günleri önceden hatırlatmak ister gibi ansızın müthiş bir fırtına çıktı. Deniz altüst oldu. Vapur müthiş dalgalar arasında ufak bir sandal gibi sallanıyordu. Yeni evlilerden genç kadına hiç bir şey olmadığı halde delikanlıyı fena halde deniz tutmuştu. Bir aralık kendinden geçer gibi oldu. Kocasının bu halini gören genç kadın telâşla hemen kamaradan dışarı fırladı, koridorda kamarotu gördü ve sordu:

— Dalgalar kocamı hasta etti. Doktor nerede?.

Kamarot, yuvarlak vapur penceresinden başını dışarı çıkarmış, denize doğru içini boşaltan bir adamı işaret ederek:

— İşte! dedi.

ZAVALLI KADINLAR

On sene evvel bir arkadaşına verdiği beş lirayı bir türlü geri alamadığı için cadde üstünde adam öldürmüştü. Yakalayıp karakola götürdüler.

— Neden yaptın bu işi? diye sordular.

— Kadın yüzünden!. dedi.

— Nasıl olur?. "On senedir beş lira borcunu ödemiyorsun. Ben sana böyle ödetirim!,, diye çekmiş tabancayı ateş etmişsin. Kadın bunun neresinde?.

— Tabii kadın yüzünden!. Sabahleyin bizim karı ile kavga ettik. Her günkünden bir saat evvel sokağa fırladım. Erken çıkmasaydım arkadaşımla karşılaşmaz, alacağımı istemez, bu haltı da karıştırmazdım!.

İMZASIZ MEKTUP

İmzasız bir mektup almıştı. Mektup sahibi ağız dolusu küfürlerden sonra; "Sen hem deli, hem aptal,, hem de ahlâksız bir adamsın!,, diyordu.

Son derece hiddetlendi ve hemen mahallesindeki polis merkezine giderek mektubu komisere uzattı:

— Bana bu hakareti yapan herifi mutlaka bulmanızı talep ediyorum! dedi.

Mektubu okuyan komiser biraz düşündükten sonra:

— Kimden şüphe ediyorsunuz? dedi. Bu her halde sizi yakından tanıyan biri olacak.

DEKOLTE

Çaya gitmek için hazırlanmıştı. Yeni elbisesi ancak yarı belinden aşağısını örtüyordu. Aynada kendisini uzun uzadıya gözden geçirdikten sonra kocasına döndü:

— Galiba elbisem biraz dekolte olmuş değil mi?

Kocası yarı müstehzi itiraz etti:

— Ne münasebet... Eldivenlerini de giyecek değil misin!..

ALLAHA ŞÜKÜR

Bir caz takımı Köprüden vapura binmiş, Kadıköyüne geçiyorlardı. Bir aralık nasıl olduysa oldu, kenarda oturan davulcu, davulu ile beraber denize düştü. Düşer düşmen davulun üstüne çıkmıştı. Hem davulun üstünde gidiyor, hem de Allaha şükrediyordu:

— İyi ki zurnacı değilim... Yoksa çoktan denizin dibini boylamıştım!.

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

— 16 —

— Ah bilmem ki...

— Bilemezsiniz, çünkü ben de bilmiyorum.

— Beni..... yine öpün!. Öyle, nasıl demin... öptüyseniz....

— .....

— .....

— Ah!.....

— Handan, seni seviyorum.

— Ben de... Beni... bırakmayın, hayır, hiç benden ayrılmayın, beni ne isterseniz yapın... Fakat....

Bütün vücudunu kollarım arasına almıştım. İçimde onu göklere çıkaracak, dağlar aşıracak bir kuvvet kaynıyordu. Gökler, dağlar, ovalar ve denizler benim avuçlarım içinde imiş gibi küçülmüştü.

Onu kucağıma alınca, kollarıma bir nazlı kuzu gibi yayıldı. kolunu yavaş yavaş boynuma attı ve gözlerini yumdu:

— Sanki... yaşamıyorum. Beni... öyle güzel seviyorsunuz ki...

— Söyleyin, sizi nereye isterseniz götüreyim...

— Pencereye götürün... Oradan gök yüzünü ve yıldızları seyretmek istiyorum.

— Peki sevgilim...

Ağır ağır, geniş kanatlı pencereye yaklaştım. İkimiz de gözlerimizi dışarıya, limanı gören sırtlara, gök yüzündeki yıldızlara çevirdik.

— Öyle mesudum ki... diye tısıldadı ve boynuma doladığı elile şakaklarımı okşadı.

— Hayır, dedim. Konuşma... Susalım. Böyle, göklere, karanlıklara, ışıklara bakarak kalplerimizin sesini dinliyelim. Kalbin ne çok atıyor!

— Senin de.....

— O kadar sıcaksın ki...

— Sen de...

— Parmaklarının ucundan kalbime sanki senden birer damla damlıyor..

— Beni sev...

Göğsüm üzerindeki başını yüzüme doğru kaldırmıştı. Yavaş yavaş ayakları kaydı ve yere bastı. Fakat sanki göğsümde yatıyordu. Dudaklarımız birbirine değiyordu. Fakat nefeslerimiz birbirininki.

— Senin kuvvetin karşısında o kadar âcizim ki... diye fısıldadı.

— Halbuki ben... Senin bu engin teslimiyetin karşısında o kadar kuvvetliyim ki...

— Sende Tanrının büyüklüğü var...

— Sende de.....

— Ssssus, beni öp...

— Sevgilim!...

Kolları yeniden boynuma dolandı ve bütün vücudu kollarım arasında kayboldu. O, artık benim için, yakama taktığım bir çiçek kadar hafif ve küçücük hale gelmişti.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . , ve sabah oldu.

VII

"Ne yarden geçer, ne serden,,
Atalar sözü

Gözlerimi açtığım zaman onu göremedim, ve birdenbire sıçradım. Halbuki... sabahın ilk ışıklarına kadar benimle idi ve avucumda, parmağından çekip çıkardığım nişan yüzüğü duruyordu.

Birdenbire salonu hızla geçerken:

— Heyyy, kim var orada? diye bağırdım.

Mutbak tarafından bir ses, hizmetçinin sesi cevap verdi:

— Buyurun efendim, geliyorum.

İçimde beni korkutan, titreten bir his vardı. Hizmetçi karşına dikilince:

— Söyle, dedim, Handan hanım nerede?

Elinde bir zarf tutuyordu, benim hiddetle bağırdığımı görünce korktu, zarfı uzatarak acele acele cevap verdi:

— Sabahleyin çıktı, giderken bunu size bıraktı.

— O ne?

— Bir mektup olacak!

— Kendisi nereye gitti?

— Bilmiyorum, bir şey söylemedi.

Mektubu süratle açtım ve şu satırları okudum:

"Ali bey

"İçtimai vaziyetimiz bizi birbirimizden ayırıyor. Siz küçük bir kasaba memurusunuz, ben ise bir Üniversite mezunu... İkimiz, biz, sadece enfüsî hislerle birbirimize bazı acaip yakınlıklar duyduk. Bunlar geçicidir. Binaenaleyh süratle birbirimizden uzaklaşmamız lâzım. Eğer gerçekten bir insansanız benim bu duygularıma karşı istediğimi yaparsınız... Evimden gidiniz, notere müracaat edip babamın size bıraktığı mirası alabilmeniz için bir kart bırakıyorum, hem de kolaylıkla alacaksınız, sonra... trene binip gidiniz ve beni rahat bırakınız. Sizden bunu istiyorum, işte bu kadar...,,

"Handan,,

Başımı kaldırıp merakla yüzüme bakan hizmetçiye sordum:

— Ne zaman gitti?

— Yarım saat olmadı.

— Demek gittiği yeri de söylemedi!

— Hayır...

— O halde...

Mektup avuçlarımın içinde bumburuşuk hale gelmişti. Bütün hırsımla sıkıyordum. Fakat birden bir ses, sanki Tanrının sesi kalbime bir şey fısıldadı:

— Hayır, dedim. O bana gelecek!..

Yürüdüm, salona döndüm ve cep defterimden yırttığım kâğıtlara şu satırları yazdım:

"Handan, sevgilim,

"Benden uzaklaşamazsın, kaçamazsın, çünkü ben ne yerde, ne de gökteyim, senin gönlünün içindeyim. Tırnaklarını kalbine saplayıp onu oradan çıkarıp atamazsın. İşte şimdi, atmağa kalktın, görüyor musun kalbin nasıl sızlıyor, nasıl kanıyor, nasıl acıyor? Hayır, sen benimsin. Allah böyle istedi. Bizi birbirimize yaklaştıran Tanrıdır. Tanrıdan başka hiç bir şey aramızdaki bu bağı koparamaz. Sen benimsin... Ne benim küçük bir memur oluşum, ne de senin yüksek bir aileye mensup bulunuşun ve yüksek tahsilin.. hiç bir şey aramızdaki bu büyük bağı koparamaz. Sen benimsin, sen benim kollarım arasında kalacaksın, benim olacaksın. Senin kokun içinde ben, benim kuvvetim içinde sen, ikimiz de kaybolacağız.

Dediğini yapıyorum. İşte evinden gidiyorum. Nereye gittiğimi sana haber vereceğim ve bir gün çağıracağım. Bana geleceksin, Çünkü Allah böyle istiyor sevgilim.,,

"Ali,,

Bayan — Bir kadının barda yanlız başına oturması pek hazin.
Garson — Evet, bilhassa hesap görmek zamanı gelince....

— Arkası var —

HÜKÜMDARLAR

Yaşamakta olan dünya krallarının hususi hayatları, saraylarının iç yüzü, entirikalarla dolu olan maceraları üstat Hüseyin Cahit tarafından tercüme edilmiştir. Bu eser iki ciltten ibarettir. Her cilt sekiz kralın hususi hayatına tahsis edilmiştir. Her hangi bir romandan daha cazip ve eğlencelidir.

125 kuruş.

BOĞAZİÇİ KONUŞUYOR

Eski bir Boğaziçili tarafından yazılan bu kitap bütün bir tarihtir. Güzel fıkralar ve hatıralarla dolu olan bu eserde çocukluğunuzun Boğaziçini hatırlayacak ve onun bilmediğiniz taraflarını öğreneceksiniz. Kütüphanenizi bu eserden mahrum etmeyiniz.

125 kuruş.

EV İlâçları

Doktor Nuri Ergene tarafından yazılan bu eserde şifa veren nebatları birer birer resimlerile beraber tanıyacak ve hangi hastalıklara yaradıklarını öğreneceksiniz. Bu kitap, her evde bulunması lâzım olan bir eserdir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI 125 kuruş

Güzellik Formülleri

Günümüzde artık çirkin kadın yoktur. Eğer hâlâ çirkin kalabilen kadın varsa bunlar kendilerini bilmiyenlerdir. Bu gün güzellik her kadının kolayca elde edebileceği bir şeydir. Bu kitap size güzelliğin sırrını öğreten emsalsiz bir eserdir. 150 kuruş.

Fuji-Yama

Sedat Simavi'nin Yazdığı bu Roman İstanbulda başlayıp Tokyoda Nihayet bulan temiz bir Aşkın Hikâyesidir.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

BU GARİP DEĞİŞİKLİK

Bu inanılmaz gibi görünür. fakat SİZ DE TECRÜBE EDİNİZ!

Ancak bir hafta zarfında. Binlerce kadın, terkibinde; Viyana Üniversitesi Profesörü Dr. Stejskal'in şayanı hayret keşfi, yeni ve kıymetli gençlik unsuru «Biocel» cevheri bulunan pembe renkteki Tokalon kremini kullanarak bütün buruşukluklardan kurtulmuşlar ve cidden memnun kalmışlardır. Sabahları beyaz ve akşamları Pembe renkteki Tokalon kremini kullanınız.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 W. Posta kutusu 622, İstanbul.

ALTINBAŞ kremini kullanmıya devam ettikçe güzel kalacaksın. BİR SIR!

İzmirde Enhoş kardeşler lâboratuvarında yapılır. Yurdun her tarafına yayılır. Arzu edenlere parasız nümune gönderilir.
Adres: **Sadettin Kâzım Enhoş kardeşler.**
Anafartalar caddesi No. 338.
Çarşı — İzmir

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN DEĞERLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

Okuyucularımıza:

Gerek **YEDİGÜN**, gerek **KARİKATÜR**'ün günü geçmiş sayılarını tedarik etmek istiyenler intişar tarihinden üç ay zarfında müracaat etmelidirler. Bu tarihten sonra vâki olacak müracaatlar nazarı itibara alınmayacak ve eski sıyıları her ne pahasına olursa olsun tedarik etmek imkânı kalmayacaktır.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI
Türkiyenin her tarafı için Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.
İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TURAL
KOMPRİMELERİ
Öksürüğe ve Bronşite Karşı

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

— Oyunu hangi partiye verdin?
— Bu et pahalılığında kuzu ziyafeti çeken partiye...